

Recensie: Michael Jackson The Immortal World Tour by Cirque Du Soleil*1/2

Sportpaleis Merksem
vrijdag 1 maart 2013

foto © Cirque du Soleil

Recensie:

Michael Jackson The Immortal Tour door Cirque du Soleil is big business. Billboard weet dat de tour vorig jaar een slordige 147 miljoen dollar opbracht. Â 1.374.482 toeschouwers lokte de productie naar 183 van haar shows waarvan er 9 uitverkocht geraakten. Goed voor de vierde stek als succesvolste tour. Enkel Madonna, Bruce Springsteen & the E Street Band en Roger Waters deden beter. Met 3 voorstellingen in Antwerpen en 3 in Amsterdam blijkt ook onze regio pap te lusten van de formule dans, acrobatieën, visuals en live band die Michaels stem op tape begeleiden. Een erg goede keuze om Jacksons originele zang te behouden: heel wat andere tributeshows doen dat niet, waardoor de zanger in kwestie erg snel door de mand valt. Michael Jackson The Immortal Tour droeg misschien wel MJ's boodschap en visie uit, maar meegezogen in het geheel werden we nauwelijks.

Daarvoor is een arena gewoon te groot om hetzelfde gevoel te hebben als in een circustent. Verder voelt de show te veel aan als een aaneenrijgen van scènes, met tussendoor behoorlijk wat vullertjes die tijd moeten geven voor de podiumwissels: een heikel punt waar we Cirque du Soleil al eerder op betrapten en met de vinger moesten wijzen. Die vullertjes (2x 2 artiesten die als olifanten rondhuppelen bij Ben, een solo op cello die niets bijdraagt tot het geheel, te langgerekte acrobatieën aan een touw door artiesten waarvan de leds in hun kostuum flikkeren tijdens Human Nature,â€!) halen het niveau sterk naar beneden op twee uitzonderingen na waarbij acrobaten een spel spelen met de visuals bij de start van de show en de mime-speler daar verderop in de voorstelling aan verder breidt. Muzieknoten lijken uit zijn lichaam te komen.

Net als bij elke Cirque-productie is er namelijk een centrale figuur, hier de mime-speler die wel erg elastische Â bewegingen kan maken met hoofd, romp en benen. Hij is de man die op het einde de hoed en de glitterhandschoen van Michael Jackson mag bovenhalen terwijl witte spots de climax onderstrepen. Naar die climax werkt de show toe op basis van beeldmateriaal en audio-fragmenten van de King of Pop. Uiteraard staat de muziek centraal al neemt zeker in het tweede deel ook de boodschap die Jackson uitdraagt stevig de bovenhand.

Bij momenten voelt de show dus als een klef en belerend lesje zedenleer aan. Kinderrechten kaart men aan in Childhood, mensenrechten in het algemeen in They don't care about us (waarin ook beelden zitten van de hongersnood in Ethiopië die op zijn beurt aanleiding waren tot de hitsingle We are the World in '85 van USA for Africa), het ecologische thema in Earth song, dat we allemaal dezelfde mensen zijn en ons als "unity" moeten zien in Heal the World, Will You Be There en Black or White om te eindigen dat om verandering te bewerkstelligen, een betere wereld te creëren, we bij onszelf moeten beginnen. Onszelf in de spiegel moeten bekijken en daaruit lessen trekken, zoals "Man in the mirror".

Dat de artiesten tijdens Heal the World en Will you be there grote hartjes met het profiel in van de superster naar het ronde podium brengen, heeft iets sacraals: MJ wordt zo als een god en religie op zich voorgesteld en de fans zijn de volgelingen van deze godheid. Laat ons toe dat we dat lichtjes van de pot gerukt vinden, al kan je er niet om heen dat Jackson invloed had op de (wereld)visie van enkele generaties. Met drie acrobatieën: een erg elastische vrouw aan een verticale stok bij Dangerous, een slangenvrouw in groene kledij die uit een Scary Story-boek komt tijdens Is It

Scary, een prachtige duet aan de aerial straps bij I just can't stop loving you/ Todo mi amor eres tu (aan het begin van het tweede deel) zijn naast de man met 1 been (die oa ondersteboven een basketbal vast weet te houden met zijn voet terwijl ie blijft bewegen) veruit de hoogtepunten op acrobatisch vlak.

Uiteraard ontbreekt de Moonwalk niet en ook het gevaarlijk overhellen (de truc met de valse hiel) bij Smooth Criminal zien we op het podium. Dat laatste is qua choreografie samen met een erg strak They don't care about us (met soldaten in zilverkleurig harnas waarbij de leds via de vorm van een ?-, \$-, vrede- en hart-symbool simpel uitleggen waarover het gaat) veruit een van de sterkste momenten uit de show.

Alles bij elkaar opgeteld kon één op drie scènes ons boeien. Dat is gewoon te weinig. Vooral het eerste deel is behoorlijk zwak. In deze productie kiest Cirque du Soleil dan ook resoluut voor gemakkelijk poen scheppen. Op artistiek vlak hebben we erg veel bedenkingen.

Vandaar ons hard besluit: Cirque du Soleil lijkt zijn rol gespeeld te hebben als toonaangevend Nouveau Cirque-productiehuis. Ondertussen zijn er op artistiek vlak sterkere spelers op de markt die weliswaar voor een kleiner publiek optreden en een kleinere gage opstrijken.

< Bert Hertogs > Â